

Prințul Mel Suflețel primise de la tatăl lui, Regele Foaie-Verde, un castel, o guvernantă și-un bufon.

Regele îl sfătuisese să le poarte de grijă, căci asta-i tot ce va avea în viață. Uite micul alai!

În frunte, Prințul Mel Suflețel, cu o desagă în spate, nerăbdător să descopere minunățiile castelului.

Apoi, Bufonul Bahaha, plin de energie, gata oricând să facă un giumbușluc ca să-l înveselească pe prinț.

Și zece pași mai în urmă, Madam Pătrunjel, guvernanta, un pic gârbovită, cu o figură cam tristă.

Iată și castelul! Ce minunăție! Câte camere să aibă? Zeci, poate chiar sute!

Un oștean îi întâmpină la poarta cea mare. Când îl recunosc pe micul prinț, oșteanul strigă:

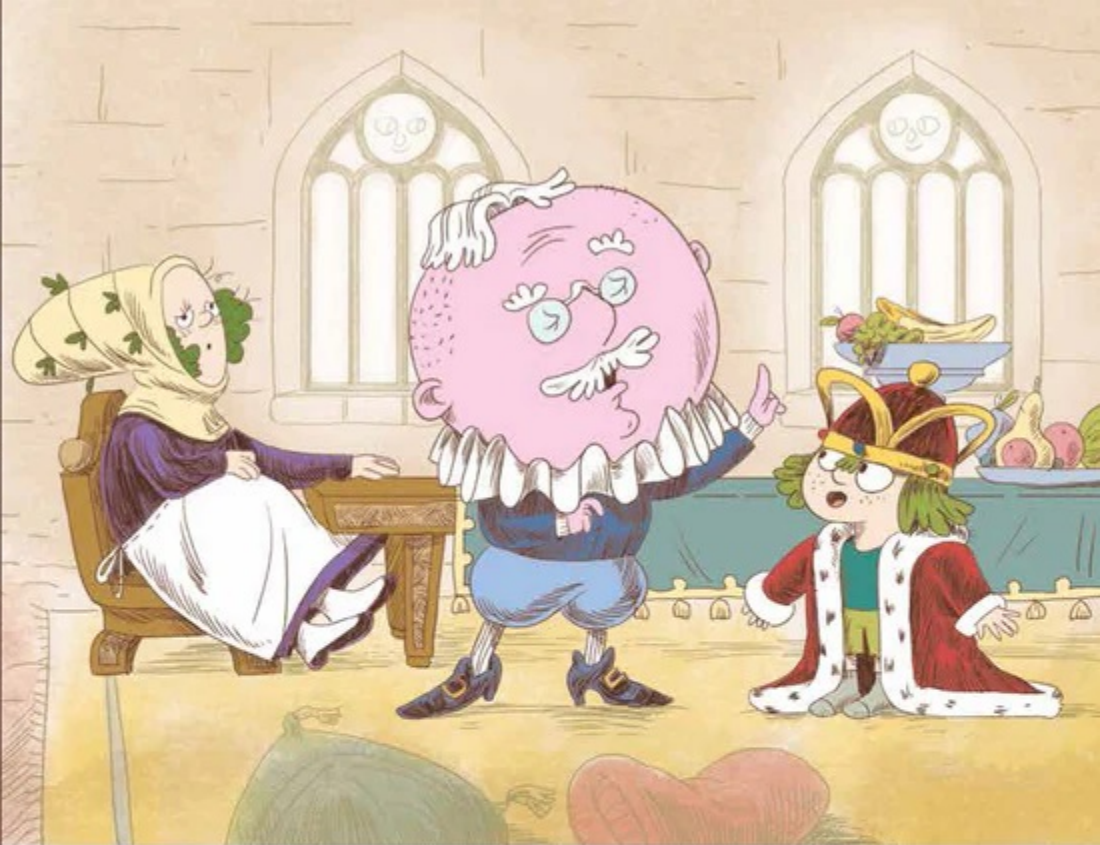
— Acesta este castelul tău, Măria-Ta! Fii binevenit!

Bufonul Bahaha scoase limba la oștean.

— Eu nu vreau să fiu binevenit, vreau să fiu „bine-hrănit“! Întindeți masa!

Mel râse cu poftă, dar Madam Pătrunjel oftă posomorâtă. Fusese un drum istovitor.

Hei, dar cine-i ăsta?

Un curtean caraghios și cam arogant. Îl cheamă Cerebel și are un cap mare, mare. Se zice că-i primul dintre sftnici.

— Mărite Prinț! Castelul are nemărate camere. Sfatul meu e să nu deschideți orice ușă. Și dacă deschideți, să nu vorbiți cu nimeni despre ce găsiți acolo.

Bufonul Bahaha aduse o pernă și-o puse lângă Cerebel:

— Să fim pregătiți! Milioanele de gânduri vor răsturna capul tău mare! Ha-ha!

— Ce bufonerie! se strâmbă Cerebel.